

продуктовым цепочкам от производства исходного сырья до сбыта готовой продукции;

– интенсификация сельскохозяйственного производства на основе эффективного использования производственных и климатических условий, трудовых ресурсов, инфраструктуры сбыта внутри страны и за рубежом с ориентацией на потребности перерабатывающей промышленности и спрос на мировом рынке продовольствия;

– модернизация организаций, перерабатывающих сельскохозяйственное сырье, внедрение нового оборудования и технологий, позволяющих осуществлять глубокую переработку сырья, расширять ассортимент, а также обеспечивать выпуск продукции с высокой добавленной стоимостью [3, 4].

Следует отметить, что решение выше изложенных проблем будет способствовать закреплению нынешних успехов развития экономики в АПК.

Список використаних джерел:

1. Энергосберегающие технологии в АПК / Коротинский В.А. – Минск: БГАТУ 2014, – 142 с.

2. Сельское хозяйство Республики Беларусь: статистический сборник. – Минск: Национальный статистический комитет Республики Беларусь, 2016, – 230 с.

3. President.gov.by (экономика/официальный интернет-портал Президента РБ) [сайт] [2018] (дата обращения: 05.02.2018)

4. Государственная программа «Энергосбережение» на 2016-2020 годы: Постановление СМ РБ от 28 марта 2016 г. № 248, – 68 с.

5. Герасимова, В.И. Анализ хозяйственной деятельности: курс лекций / В.И. Герасимова, Г.Л. Харевич. – Минск: 2009. – 380 с.

Корнієнко Я., Шаповал В.,

Сумський національний аграрний університет

Науковий керівник: к.е.н., доцент Лищенко М.О.

ОСОБЛИВОСТІ АНАЛІЗУ ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИРОБНИЦТВА ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ОВОЧІВ В УКРАЇНІ

В сучасних ринкових умовах головними економічними показниками роботи сільськогосподарських підприємств відводиться ефективності та прибутку, який є основним джерелом формування власного капіталу підприємства, і є внутрішнім джерелом ресурсів для забезпечення розширеного відтворення, що сприяє ефективному розвитку підприємства. Сьогоднішня господарська практика свідчить про те, що багато підприємств АПК недостатньо ефективно ведуть свою діяльність. І тому дослідження проблем формування, розподілу і використання прибутку в галузі овочівництва в процесі виробничої діяльності підприємств є дуже актуальним, зокрема для підприємств овочевого під комплексу, які забезпечують життєво важливі потреби населення в різноманітних продуктах харчування.

Дослідження ефективності вирощування овочів в Україні передбачає знання основних механізмів цього процесу, використання сучасних методів аналізу і планування. У зв'язку з цим досягнення прибуткової діяльності сільськогосподарських підприємств з овочевою спеціалізацією залежить саме від вивчення показників ефективності виробництва овочів та механізму формування прибутку.

Процеси формування та функціонування овочевого ринку мають свої особливості, які можна розподілити на групи. Перша їх група збігається з особливостями формування та функціонування загальнонаціонального сільськогосподарського ринку. Друга – має характер, притаманний тільки овочевому. Це – високі витрати праці під час виробництва овочевої продукції, досить широкий набір овочевих культур, які мають свої технологічні відмінності, тобто відсутність монокультури; низький ступінь зберігання овочевої продукції; розпорошеність та неефективність формування пропозиції (через зміну форм власності); спонтанне, позбавлене зовнішнього цілеспрямованого впливу формування ринку, яке має незавершений характер; просторова локалізація обмінних

процесів; обмеженість просування продукції по території країни; низький рівень товарності галузі в системі сільськогосподарського ринку. Ці особливості за не достатньої уваги з боку держави (фінансування, пільгове оподаткування та ін.) призводять до неефективного його формування і функціонування.

Площі, які зайняті під посівами овочів в Україні, у 2016 році складають 442 тис. га. Як показали розрахунки, то по всім категоріям господарств зібрана площа скорочується на 25,8 тис. га в 2016 році порівняно з 2010 роком. Це відбулося за рахунок зменшення зібраної площі сільськогосподарськими підприємствами на 12,3 тис. га., тоді як господарства населення також скоротили площі по вирощування овочів на 8,4 тис. га, які в 2016 році становили 412,8 тис. га. У 2012 р. урожай овочів став рекордним для України, було зібрано 10016,7 тис. т овочів. А в 2016 році порівняно з 2010 роком валовий збір по всім категоріям господарств зріс на 351292 тис. т, в тому числі в сільськогосподарських підприємствах на 358,4 тис. тон та по господарствах населення на 934,2 тис. тонн. Причиною цього стало збільшення урожайності в середньому по Україні на 37,4 ц/га. Найбільший рівень урожайності спостерігається в сільськогосподарських підприємствах, який в 2016 році досяг найвищого показника – 382,7 ц/га.

Загальна посівна площа під овочами відкритого ґрунту за збільшилася на 1,6 %, причому в господарствах населення вона зросла майже втричі, а в сільськогосподарських підприємствах зменшилась на 88,1 %. На сьогодні спостерігається зміщення потужностей вирощування овочів у господарства населення замість сільськогосподарських підприємств.

Ціна на овочі продані на ринку зросла на 82 % і 2016 році має найвищий показник ціни. Незначне обвалення ціни в 2012 році зумовлене великими обсягами пропозиції як на внутрішньому, так і на зовнішніх ринках, що призвели до втрати сільськогосподарськими підприємствами значної частки прибутку. В ринкових умовах рівень ціни визначається під впливом попиту і пропозиції. Але в умовах сьогодення недосконалого аграрного ринку існують

внутрішньогосподарські чинники, що не дозволяють сільськогосподарським підприємствам претендувати на максимально можливі ціни реалізації вирощених овочів.

*Криворучко В. Завірюха Л.,
Черкаський навчально-науковий інститут
ДВНЗ «Університет банківської справи»
Науковий керівник: Гмиря В.П., к.е.н., доцент*

ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕЛЕКТУАЛІЗАЦІЇ АГРОСФЕРИ В УМОВАХ ЕКОНОМІКИ ЗНАНЬ В УКРАЇНІ

Соціально-економічний розвиток постіндустріальної епохи супроводжується поступовим витісненням матеріальних засобів та другий план та зростанням ролі таких ресурсів як інформація та знання в суспільній діяльності, а також масовою цифровізацією та інтелектуалізацією виробничих процесів в господарстві. Сільськогосподарська галузь не є виключенням. На сьогоднішньому етапі розвитку інформатизація та акцентування уваги на генерації знань у вітчизняній агросфері є головним способом подолання кризи в даній галузі та її виведення на абсолютно інший рівень конкурентоспроможності на ринку.

Тематика інтелектуалізації в агросфері досліджена в працях як зарубіжних так і вітчизняних вчених, зокрема, Е. Денісона, Л. Едвісона, Д. Десса, М. Гарфілд, С. Гетауна, а також О.М. Бородіної, Л. І. Курило, О. Г. Шпигуляка, О.М. Вишневської та ін.

На сьогоднішній день ключовим ресурсом, на який здійснюється опора в господарській діяльності підприємств є інтелектуальний капітал або знання. Саме їх визначають рушійною силою змін в соціально-економічних системах нашого часу. Відповідно, від кількості та якості останніх залежить конкурентоспроможність даної організації. Генерація знань відбувається, в першу чергу, за рахунок здійснення інноваційної та науково-дослідної діяльності як всередині організації, так і з залученням незалежних науково-дослідних інститутів та висококваліфікованих фахівців, а також